

Gráu vilja- og fyrirtaksleysu »massarnir« og ómælandi ómyndingar fólkafloksins

Valið stendur nú millum vanvirðing av øðrvísi hugsandi, misnýtslu av halgastu virðum føroyinga ella veruligt demokratiskt lívs-, virkis- og hugsjónarfrælsi

Er tað nú komið so vítt, ella er tað so galið, kunnu onkur hugsast at spyrja. Svárið er eitt avgjørt J.A.

Væl hava vit øll somul verið vitandi um fimbulsbláðstjóra fólkafloksins og hansara barløgdu vanvirðing fyrí øllum, ið ikki tóku undir við persóns- og samfelagsfíggingardarliga politikki hansara og floksins — øllum, sum í tí dagliga ikki gloypa ráum og líva eftir hatursboðskapi hansara.

Eisini hava vit ferð eftir ferð verið vitni til ódamligu viðferð blaðsins og harvið floksins av ávisum samkomuleiðarum, prestum og øðrum, sum eitt nú á andaliga økinum hava talað fyrí størri andaligum reinføri og viðskygni enn fólkaflokkinum hevur hóva.

Onkuntíð hava hesi svarað blaðnum og flokkinum aftur, men í flestu forðum hava hesi latið sær lynda farisearaágang blaðsins, hetta altsamalt fyrí friðar sakir og fyrí ikki at fáa verri blóð í innanhýsis í samkomunum.

Eingin okkara er fullkomin, heldur ikki prædikufólk okkara, líkamikið um talan er um Brøðrasamkomu-, kirkju- ella aðrar samkomuleiðarar. Men at flestu teirra eftir færimuni royna at líva og virka eftir kristnu sannføring teirra, nýtist ongum at ivast í.

Munur kann so vera á hvussu djúpt henda sannføring røkkur. Kanska røkkur hon hjá summum ikki longur enn til egnu samkomu ella trúarlíð og kanska er hon hjá øðrum, sum onkunsvegna fyrí einhvønn pris vilja koma sær fram í ljósið ta haft, ið darvar mest í strembanini eftir verðsligari víðurkenning og persónligum vinningi.

Hinvegin eru tað eisini millum hesi seinastu tæy, ið beinleiðis misnýta til eigið gagn tað, »vanliga trúgvandi fólki« fatar sum eina reiðiliga kristna sannføring.

Heilt móðreytt verður tað, tá hesi fordømandi og sjálvuppgjördu andsmenni fara at fonglast við politikkk og úttan at smæðast taka sær rættin til at skilja bukkarnar frá geitunum, at tæga sundur evangelií náðirinnar og nýta tað sum leysakast mið teimum, sum onki annað hava gjørt til sakar enn veruliga at líva í trúnni á at Harrin eisini gav liv sitt fyrí tæy — og úttan mun til um tæy tóku undir við hesi nýmótans heljarpolitisku jagstranini av teirra brøðrum og systurum í trúnni ella ikki.

Best hevði sjálvsagt verið, um prestar, samkomuleiðarar og onnur, ið hildu seg hava betur andaligt innlit, hildu seg burtur frá politiskum leiðarastørvum og teirri óhumsku, ið nú einaferð hongur uppi við so verðsligum verki sum politikki og istaðin lægdu størri dentin á at boða tann sanna og reina gleðiboðskapin, ið ongantíð kann verða mint ov ofta á.

Men so er taðanverri ikki enn, í hvussu er. Í staðin hava vit hóp av andspolitiskum huldumonnum, ið fyrí at tryggja eginverðslig og politisk áhugamál taka sær rættin til at spennast fyrí hálvar og heilar samkomur í teirra náðileysu herferð móti okkara góðu og stóru føroysku fólkafljóði, sum enn í tolni og friðsemi metir tað lívsvert at knógva undir dagsins byrðum, »grá, vilja- og fyrirtaksleysu«, um tit vilja siga tað so, men kortini soleiðis, at tæy bæði mótvægis sær sjálvum, Skaparanum og

sínum næsta og harvið samfelagnum líva sum um hvør dagur kundi verið teirra seinasti.

Okkara andspolitisku yvirmenniskjum tykist hetta liv sjálvsagt alt annað enn spennandi ella nøgtandi á nakran hátt. Her verður ov litið hjá yvirmenniskjaliga einstaklinginum at reypa av og ov litið hjá øðrum at øvunda.

Men hóast tað, so er tað júst »ryggurin« í fólki okkara, hesi fólkafloks-eygum so »grá, vilja- og fyrirtaksleysu«, sum í størri og minni nøgdsemi fáa frá hondini, tað ið neyðugt er fyrí at reka hetta samfelag og sum — so keðiligt tað kann ljóða í fólkafloksøyrum — eisini við gleði rinda »keisararum«, tað ið hansara er.

Hóast kanska litillatin, tolin, friðsæl og annars alt tað, ið Halgabok sigur vera neyðugt fyrí at ognast Himmalska lutin, loyvir hesin prædikumaður fólkafloksins, Jógvan við Keldu sær, at meinskast so álvarsliga við hesi lægri settu í samfelagnum, at hann ikki kann bara sær fyrí at bera fram fólkafloksins innstu hugsan um okkara góðu fjóld, men skýrir hana sambært trúarjattan fólkafloksins sum verandi »grá, vilja- og fyrirtaksleysa« ella við øðrum orðum, sum eina forðing fyrí honum og hansara líkum, sum eftir øllum at døma halda seg hava størri rætt til samfelags-ágóðarnar.

Men Jógvan við Keldu er sum vituligt ikki einsamallur í fólkaflokkinum um hesa hugsan, tí fyrí ikki so mongum árum síðan varð henda sama Føroya fjóld á veljarafundi í Læraraskúlahøllini av Óla Breckmann eins

vanvirðiliga skýrd

»ómælandi ómyndingar«. Nærri útgreiningar av dagsins mannafiggindaliga politikki fólkafloksins áttu ikki at verið neyðugar, og tykkum mongu trúgvandi fólkafloksveljarar, sum úttan íva eisini eru hampafólk bæði so og so, áttu heldur ikki at verið neyðugt at mint á skilagóðu orðini um at bera byrðarnar hjá hvørjum øðrum og soleiðis uppfylla lóg Krists.

Hetta vilja vit øll, eisini tit, ið av vana vilja fólkaflokkin og kanska ikki minni tit, ið verða órógvad av tølendi og ikki sørt sjálvsrættvísar tosinum um meiri kristilgheit í summum flokkum.

Royndirnar av hesum politikki, av politikki teirra sjálvsrættvísu, av politikki teirra, ið ikki virða okkara »andaliga stillfóru«, okkara »ómælandi ómyndingar« ella okkara »grá, vilja- og fyrirtaksleysu« mannafljóð øðrvísi enn tað, ið traðkað verður á, kenna vit alt til úttan úr heimi.

Hetta er ikki politikkur at byggja rættvísar samfelagið á, og kann hann bert »eydnast« fyrí tæy fáu við at seta samfelagsbólkarar upp hvønn móti øðrum, og ikki minst prædikumenn okkara áttu at vita, hvat hendir honum ið er í stríði við seg sjálfan.

Javnaðarflokkinum, sum leggur dent á a t byggja sín politikkk á tað besta í menniskjanum, sum í skúlapolitikki leggur dent á kristnu siðalæruna, kundi ikki komið til hugs í politiska kjakinum í tíð og ótið at rættvisgjørt áskoðan sína við reypi um meiri kristilgheit enn hjá øðrum, við gorri um yvir- og undirmenniskju, men steyvir óávirkaður av hesum smá-

sinnaða mæni víðari fram á leiðini í stríðnum fyrí einum rættvisari býti av samfelagságoðanum, fremstur í stríðnum fyrí rættligari virðing fyrí hægsta verki Skaparans, nevniliga tí einstaka menniskjanum.

Vit siga avgjørt ikki, at okkara politisku amboð eru Gud-givin, men vit hava so sanniliga vónina um, at eisini hetta verk verður signað av Honum, ið unnar øllum væl og øllum valdar.

Javnaðarmaður

Frá Miðvágs Kommunu Bygdaráðsval

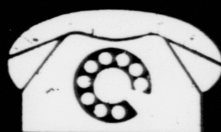
Valnevndin í Miðvágs kommunu boðar hervið frá, at val til bygðaráð og skúla-nevnd verður hósdagin tann 8. desember 1988.

Valevnislistar kunnu latast inn til kommunuskrivstovuna í avgreiðslutiðini, men skulu vera formanninum í hendi seinast hósdagin tann 17. november -88 kl. 18.00.

Fyrí valnevndina:
Heine Heinesen

Fólkafloksmenn
vilja hava vátatunnlin
og vilja ikki hava vátatunnlin.

**Tit ringja
— vit skriva**

Ringið telefon

11820